

Arrest

nr. 257 098 van 23 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 27 september 2019 een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in, dat op 28 september 2020 resulteerde in een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Het beroep dat verzoeker indiende tegen deze beslissing, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) afgewezen bij arrest nr. 248 257 van 27 januari 2021.

Op 22 februari 2021 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van een bijlage *13quinquies* betekend. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : S.

voornaam : A.M.

geboortedatum : X

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/09/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 27/01/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 25 maart 2021 diende verzoeker een volgend VIB in, dat bij beslissing van de commissaris-generaal van 29 april 2021 niet-ontvankelijk werd bevonden. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Dit beroep is nog hangende.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de motiveringsplicht zoals opgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij zet het middel uiteen als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gedwongen terugkeer van Afghaanse vluchtelingen neemt toe terwijl het in het land gevaarlijker wordt. Volgens rapport van Amnesty International klopt het niet dat sommige delen van Afghanistan veilig zijn. Europese overheden brengen het leven van duizenden Afghanen in gevaar door hen onder dwang terug te brengen naar een land waar ze het risico lopen om gefolterd, gekidnapt en gedood te worden. Dit is strijdig met internationale rechtsregels. Ze sluiten bewust de ogen voor het enorme geweld en het feit dat er geen enkele regio in Afghanistan veilig is.

Het rapport Forced Back to Danger: Asylum-Seekers Returned from Europe to Afghanistan geeft gebeurtenissen van weer Afghanen die vanuit Noorwegen, Nederland, Zweden en Duitsland zijn teruggebracht naar Afghanistan waar ze vermoord werden en gewond raakten bij bomaanslagen. De overlevenden leven voortdurend in angst en wachten zo hun dood af. Verschillende mensen die door Amnesty bevestigd werden, zijn naar gevaarlijke gebieden in Afghanistan gestuurd waar ze nog nooit van gehoord hadden en waar er grote straffeloosheid heerst voor misdrijven zoals foltering. Deze uitwijzingen zijn in strijd met het internationaal recht. De VN registreert recordcijfers wat betreft burgerslachtoffers in Afghanistan. Volgens de AIHRC werd in 2020 8.500 burgers gedood of verwond in Afghanistan, in vergelijking met 10.772 in 2019.

De Europese overheden zijn wel degelijk op de hoogte van de precare situatie in Afghanistan, maar de EU ondertekende in oktober 2016 niettemin de 4 Joint Way Forward', een akkoord met Afghanistan over de terugkeer van Afghaanse asielzoekers.

Uit een gelekt document van maart 2016 blijkt dat de EU-instellingen de "verslechterende veiligheidssituatie en gevaren waaraan mensen worden blootgesteld" in Afghanistan erkennen. Ook het "recordaantal terreuraanslagen en burgerslachtoffers" worden in het document genoemd. En toch drongen ze erop aan dat "meer dan 80.000 mensen in de nabije toekomst mogelijk teruggestuurd moesten worden."

Er is geloofwaardig bewijs dat de Afghaanse overheid onder druk werd gezet om tegemoet te komen aan deze Europese "nood". Ekil Hakimi, de Afghaanse minister voor financiën, meldde het volgende aan het parlement: "Als Afghanistan niet samenwerkt met EU-landen rond de vluchtelingencrisis, dan zal dit een negatieve impact hebben op de hulp die Afghanistan van Europa toebedeeld krijgt."

België maakt geen deel uit van dit onderzoeksrapport maar net als andere landen stuurt ons land Afghanen terug naar hun thuisland terwijl de veiligheidssituatie er de afgelopen jaren fel achteruit is gegaan. In 2016 werden vanuit België 41 Afghanen gedwongen teruggestuurd, 160 keerden vrijwillig terug. Sinds oktober 2016 organiseert de Dienst Vreemdelingenzaken de gedwongen terugkeer op basis van de Joint Way Forward. Amnesty roept België en de andere Europese lidstaten op om de gedwongen terugkeer van Afghanen op te schorten zolang er een reëel risico is op ernstige mensenrechtenschendingen bij hun terugkeer

*Europese Overheden sturen 10.000 Afghanen terug 1 Amnesty International (amnesty-international.be)
Een vijfde minder burgerslachtoffers in Afghanistan in 2020 - België - Knack*

Ook in de provincie Baghlan vinden verschillende aanslagen door de Taliban plaats.

Zo is er bij een aanval van de taliban zeker 26 leden van een pro-regeringsmilitie omgekomen. Ook zijn er Afghaanse troepen, waaronder een Volksopstand, gedood bij een aanval die de Taliban uitvoerden tegen veiligheidspost.

Baghlan: 8 Security Force Members Killed in Taliban Attack | TOLONews Taliban doden 39 mensen bij nieuwe reeks aanvallen in Afghan... - Het Nieuwsblad

Volgens mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch (HRW) doen de opstandelingen steeds meer een beroep op religieuze scholen voor de militaire training van kinderen. Ze leren er met wapens om te gaan, bommen te bouwen en te leggen Er worden honderden kinderen geronseld en als strijders gebruikt.

Afghaanse taliban rekruteren steeds meer kinderen ! De Morgen

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan voor zijn leven. Hij loopt het reëel risico om slachtoffer te worden van taliban. Hij loopt het risico om door taliban opgevolgd te worden voor zijn ontsnapping. Hierbij loopt hij het gevaar gefolterd, gekidnapt en gedood te worden. Eveneens loopt hij een risico om burgerslachtoffer te worden of ingezet te worden als zelfmoordterrorist. De VN registreert recordcijfers wat betreft burgerslachtoffers in Afghanistan. Volgens de AIHRC werd in 2020 8.500 burgers gedood of verwond in Afghanistan, in vergelijking met 10.772 in 2019.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat de bestreden beslissing pas werd genomen nadat zijn VIB werd afgewezen, eerst door de commissaris-generaal en vervolgens door de Raad. Evenmin betwist hij dat hij zich op het moment van het nemen van de bestreden beslissing bevond in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In het kader van verzoekers VIB werd in eerste instantie onderzocht of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet –waarin wordt verwezen naar artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen - aannemelijk had gemaakt. Verder werd ook onderzocht of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kon worden aangenomen. Er werd geoordeeld dat verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reële risico op ernstige schade had aangetoond.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij zich kon verlaten op de recent in het kader van verzoekers VIB reeds beoordeelde elementen, zonder dat zij zelf nog een bijkomend onderzoek moest doen inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Dat onderzoek had, zoals uit het voorgaande blijkt, immers recent nog plaatsgevonden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. De door verzoeker aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing: verzoeker kende immers de motieven inzake de beoordeling van zijn VIB, en toont niet aan welke belangenschade hij zou hebben nu deze niet worden herhaald in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift informatie aanhaalt waarmee hij tracht aan te tonen dat in zijn hoofde alsnog een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden aangenomen, moet erop worden gewezen dat de Raad zeer recent, met name in zijn arrest van 27 januari 2021 nog oordeelde dat er noch op grond van zijn individuele situatie, noch omwille van de algemene veiligheidssituatie nood is aan internationale bescherming voor verzoeker. Het komt de Raad thans niet toe deze beoordeling over te doen, en verzoeker toont niet aan dat gegevens waarnaar hij nu verwijst een andere beoordeling zouden vragen van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Immers, in zijn

arrest van 27 januari jl. had de Raad erop gewezen dat het district Doshi, gelegen in de provincie Baghlan wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Verzoeker heeft geen onwettig of onzorgvuldig handelen van de verwerende partij aangetoond. Evenmin werd een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet gegrond.

2.3. De Raad wijst er nog op dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing werd genomen op 25 maart 2021 een tweede VIB heeft ingediend dat heeft geleid tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal van 26 mei 2021. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad is nog hangende. *In casu* is artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet van toepassing, zodat, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van verzoeker geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terughouding gedwongen worden uitgevoerd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS